

Den

fortvivlede Præstedatter.

Mel. En Ridder saa bold og en Frøken saa grand.

S Tabenhaugs Præstegaards Have hver Nat i Løvhytten høres en Spøgen, Det pusler og stønner saa ængstelig, Det rasler, det slagrer og vægrer sig, Som gribende Duer om Høgen.

2. Ved Have-Parlen en Flamme rød, Saa sørgelig glimter og hæver; Det er en Plet, hvor ei Græsstraaet groer, Som Duggen ei væder og Regnen ei toer, Hvor Vinden saa underlig søvner.

3. Og Præstens Datter i Tabenhang Var ung og munter ifinde, Var skøn og som Duen uskyldig og from, Saa mangan en Friar til Tabenhang kom, Og pnsket Rosette til Kvinde.

4. Nær Landsbyen kneiser paa Høien et Slot, Saa stolt over Dalen det skuer, Det prunker med herligste, fuldeste Maal, Dets Mure som Sølv, dets Tag som Staal, Dets Binduer som Brænde-speiler luer.

5. Der sværmer en Junker af Falkenstein, I vilde og stormende Glæder, Men Somfruens Blif staar til Slottets Pragt, Og Hjertet til Junkeren selv naar paa Jagt Han rider i glimrende Klæder.

6. Han skriver til hende paa Silkepapir, Et Brev med forgylbde Kanter, Og sender sit Billed saa blid og saa huld, Indlagt i et Hjerte med Perler og Guld, Derhos en Ring med Diamanter.

7. Lad Friere komme til Hest og til Fods, Men vende med Kurven tilbage. For god, o Rosette, til dem du jo er, Den mægtigste Ridder jeg holder dig værd, Som lever de herligste Dage.

8. Jeg har et Par Ord jeg vil tale med dig, Dem maa jeg dig endelig sige, Og endelig høre din Mening om dem, Ved Midnat er jeg ikke langt fra dit Hjem; Ei frygt, o du huldteste Pige.

V box 3:66

9. I Aften du hører til Fuglenes Sang Bag
Haven i blomstrende Enge, Og naar du da hører
mod Midnattens Stund En Rattergal fløite, som
falder sin Hun, Da lad mig ei vente for længe.

10. Han kommer indhyllet fra Jesse til Fod,
Han kommer ved Midnatsstunden; Med Sværd udi
Beltet, Med Stav udi Haand, Han suiger sig ind,
som en frævende Aand, Og stiller med Brødstumper
Hunden.

11. Og han var kommen hvor Stevnet var sat,
Bag Haven i blomstrende Enge, Med Rattergals
Fløite sin Røst han oplod, Den lyttende Pige strax
Tegnet forstod; Men af, hun ei tøvede længe.

12. Trostlydige Hjerte med smigrende Ord Han
vidste ret snarlig at fange, Al! Kjærlighed let hvad
den haaber vil tro, Og prøvede Alt for at dysse i
No Undseeligheds Ungstelsers bange.

13. Ved alt der var helligt han svor hende Tro,
Ved Gud og ved ridderlig Ære, Og alt som hun
bad og hun vægrede sig, Han svor hende dyrt og
høitidelig: Det skal ei dig angre, du Kjære.

14. Han trak hende stift til en Lovhytte mørk,
For Kjærligheds Bælte hun segned, Høit bankede
Hjertet i svulmende Barm, For Velslystens Aande
saa brændende varm, Uskyldigheds Lillien blegned.

15. Ved Høsten, da Blomsterne visned paa Eng
og Flora sit Tempel tilluffet, Blev Pigen saa stift
og sørgmodig i Sind Og Rosen blev Sne paa den
blegnende Kind, Og Dinenes Flamme sig sluffed.

16. Da Vinteren kom og den isnende Vind
Joer vildt over stivnende Bølge, Blev smækre Midje
for bred og for lang, Og Barmen for yppig og
Kjolen for trang, Ei længer hun kunde det dølge.

17. Men Præsten, en hidsig og haardhjertet
Mand, Udbryder med skjældende Tunge: Hvad?
tænker du alt paa en Bugge nu, Viis, Skjæge, da
fra mine Dine til du har faaet dig en Mand til
din Unge.

18. Ta'er fat i den Bærendes slagrende Haar,
Med rystende Næver han griber, Med hvinende

Slag af et knudret Rør, Den fine, den snehvide
Hud han afstrøg, I hovne og blodige Striber.

19. Han kaster hende ud i den sludfulde Kveld,
I Muddet, den arme Rosette, Barfod, uden Skjerm
mod den isnende Vind, Til Falkenstein iler med
ravende Trin, Sin Kjærest den Rød at berette.

20. O vee mig, at du mig til Moder har gjort
Førend du mig gjorde til Mage, See her mine
blodige Lemmer, see her, Nu Smerter og Haan,
det Belønningen er, Som gives et elskende Hjerte.

21. Og taarekvalt kaster hun sig til hans Barm
Og hulkende stammer sin Klage Ved dig er jeg
falden i Jammer og Spot, Saa gør nu det Gode
du loved mig godt, Og giv mig min Ære tilbage.

22. Ei Lille, han sagde, det gjør mig ret ondt,
Men det skal vi hevne paa Præsten, Saa dig for
det Første til No her hos mig, Selv vil jeg dig
pleie omhyggelig, Saa tales vi siden om Resten.

23. Nei her er ei Ophold, ei Trost eller No,
Det gier mig ei Æren tilbage, Har engang du svoret
mig Trost som Brud, Saa kom nu og vidne for
Præst og for Gud, Ved Alttret din Ged at gjentage.

24. Det haver jeg aldrig meent, lille Nar,
Hvor kan du da saadant begjære, Thi jeg er oprun-
den af adelig Rød, Og tog jeg en Kone af borger-
ligt Blod, Min Stamme jeg maatte vanære.

25. Jeg holder, hvad jeg dig har lovet, lille
Nar, Min Kjærest? skal du altid være, Men hvis
du vil have min Jæger til Mand, Jeg gi'er dig en
skæffelig Medgift paa stand, Saa kan vi det videre
drive.

26. Skamløse Forræder, hvad byder du mig,
Dig Himlens Forbandelse ramme; Vanære saa vil
jeg dit adelige Blod, Glendige, vid, jeg engang var
dig god Nok for din vanhellige Flamme.

27. Saa gaa kun og tag dig en adelig Brud,
Men Bladet sig rædsomt skal vende, Gud skuer og
hører og dommer os vel, Og engang skal kanste
den usleste Træl Din fornemme Ægtefæng skjænde.

28. Da Ridding, søl, hvad uoprettelig Tab Af

Gre og Lykke betyder, Da knus imod Muren din
Pandestål, Og synt da, o Djævel, til Helvedes
Dval, Hvor Helvedes Tandgnidsel lyder.

29. Da aabned hun Døren og styrted' sig ud
I Uveir og natlige Mørke, Og foer saa afsted over
Stub, over Sten, Over Torne og Is med de blodige
Been, Med affindig Fortvivlelsses Styrke.

30. Hvorhen nu, barmhjertige Gud, o! hvorhen
Paa Jorden skal jeg mig nu vende! Saa raabende
fløi hun fortvilet nu frem, Og kom saa til Haven
ved Fædrene-Eng, Sin qualfulde Bane at ende.

31. Hun foer til usalige Lovhytte hen, Der
tumlet hun smertebedrøvet, Da nærmed sig Fødselen,
Bee efter Bee; Bedækket med Lagen af flygende Sne
Hun strakte sig voldsomt paa Leiet.

32. En strigende Dreng vred sig fra hendes
Skjød Med Bee og usigelig Smerte, Og da hendes
Elskovs-Barn var født, Da vred hun af Haaret en
Guldnal saar rød Og jog den i Barnets Hjerte.

33. Først da hun har fuldbragt den blodige
Daad, Affindigheds-Roglen sig ender, Men Angeren
vaagner saa fæl og saa sort, Forbarmende Jesus,
hvad haver jeg gjort, Da vred hun de knagende
Hænder.

34. Og grov saa ved Parken i stivnende Jord
En Grav med de blodige Negle, Der hviler du
Arme i evig Fred, Unddraget fra Spot og Glem-
dighed, Mig Ravnene haffe paa Steile.

35. Det er ved Parken den Flamme rød, Som
sørgelig glimter og bæver, Der er en Blet, hvor
ei Græsstraet groer, Hvor Duggen ei væder og
Regnen ei toer, Hvor Binden saa underlig svæver.

36. Fra Høien, hvor Steilen og Hjulet stod,
Gaaer klynkende, saare bedrøvet Et Gjenfærd hver
Nat over frygtede Veie, Vil slukke Flammen, men
kan det ei, Og stønner og rasler i Løvet.